

парамонъ“. Най-голѣми сж закачкитѣ между Сливенци и Ямболци. На обидитѣ отговарятъ съ лихвитѣ имѣ: „устатни сж“, „не си оставятъ магарето въ калѣта“; не ми отваряй устата, че матий маскара ша та направа (стора)“, „думитѣ му като куршумъ падатъ“, „зехиръ“, „кара отъ гърба да са прѣс-нишъ“ „на всѣка дума вика удри“, „пипилянка“, „кибритъ“ и т. н.

Поетичнитѣ обаяния у Сливенци сж рѣдки — тѣ сж скромни, трѣзви, песимисти, смѣтливи и мнителни: „много-много не са радвай“, „има и по-лошо“, „чакай де: още как(в)о е станало (или „си видялъ“)“; „отиди асланъ, пѣкъ са върни насранъ“, „хубаво помисли, че тогасъ“, „отъ де го знамъ какъвъ е“, „само слахасвай“ и т. н.

Въ *пестеливостѣта* Сливенци държатъ срѣда между скжперницитѣ Габровци — Котленци и разпуснатитѣ Свищовци — Търновци (за крайноститѣ се изразяватъ съответно: „стипца“, „стиснатъ“. „за парата умира“, „бодкаджий“, „циганинъ“ и т. н. и: „развѣй-прахъ“, „разпуснатъ“, разсипникъ“, и въ хазната да го туришъ пакъ сухъ ша излезе“ и т. н. Когато нѣкой отъ първата категория се помжчи да докаже, че не е такъвъ, казватъ: „разпусналъ са като цѣрулъ на слѣнце“. Упрѣци срещу скжперници: защо ги трупашъ? — нѣма да та закопаятъ съ тяхъ я!“ „калдъръмъ ли ша правишъ отъ тяхъ!“ „я извади мухлясалитѣ!“

Мужду непознати, Сливенци се държатъ *сдържано*, стѣсняватъ се, трѣбва винаги да ги заговорятъ и развеселятъ, догде се „разпуснатъ“. Припомнямъ си, на „Сливенскитѣ срѣщи“ въ София, гдето трѣбваше да се видятъ Сливенци отъ разни слоеве, но съ еднакво и сблизено детинство, настоятелството на „Дружбата“ трѣбваше да употреби всички усилия, за да направи срѣщата по-задушевна, за да разшава и развесели своитѣ мрачни „сюнюкъ“ съграждани. Въ тая посока помагаше донѣгде разиграваната лотария съ предмети отъ стария Сливенски битѣ: пастарма, бахуръ, дисаги, потури, пояси, калцуни, лалѣни, калмукани и т. н., които едва изтрѣгваха по нѣкой и другъ смѣхъ . . . Мжчно е, кой при кого по-напредъ да иде и го заприкаже, и всѣки мисли, че тозъ, съ когото трѣбва да се види или сприкаже е горделивъ и не иска въобще да се срещне съ него, и свършва съ думитѣ: Сакѣнтя! Санкимъ ко! Не го ли знамъ кой е! Да има да зима. Ако му(й) дозляло нека той доди!“

За трудолюбието на Сливенката, за нейната *сржчностъ* въ работенето и *спретнатостъ* въ носенето, се пѣе въ много пѣсни. По-рано и бедни и богати сж знаели да *тъчатъ* на станъ, да *предатъ* на чакръкъ, да *шиятъ* на гербовъ и т. н. Почти всѣка Сливенска кжща е била малка тъкачна фабрика. Тѣй се възпѣва, че: